

พระราชบัญญัติ

วิทยาลัยเอกชน

พ.ศ. ๒๕๑๒

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๒

เป็นปีที่ ๒๔ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มี
พระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า
โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยวิทยาลัยเอกชน
จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้
โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
วิทยาลัยเอกชน พ.ศ. ๒๕๑๒”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่จะมีข้อความแสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น

“วิทยาลัยเอกชน” หมายความว่า สถาบัน สถานศึกษา หรือสถานที่ที่บุคคลจัดการให้การศึกษาชั้นอุดมศึกษาแก่นักศึกษาเกินกว่าเจ็ดคนขึ้นไป

“ผู้รับใบอนุญาต” หมายความว่า ผู้ซึ่งได้นำทุนมาจัดตั้งวิทยาลัยเอกชน และได้รับใบอนุญาตให้จัดตั้งวิทยาลัยเอกชน

“ผู้อำนวยการ” หมายความว่า ผู้อำนวยการวิทยาลัยเอกชน

“นักศึกษา” หมายความว่า ผู้ซึ่งเข้ารับการศึกษในวิทยาลัยเอกชน มีความรู้สอบไล่ได้ไม่ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนปลายตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ หรือมีความรู้ตามที่กระทรวงศึกษาธิการเทียบเท่า

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ข้าราชการสังกัดกระทรวงศึกษาธิการและข้าราชการสังกัดสำนักงานสภาพการศึกษแห่งชาติ ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ พระราชบัญญัตินี้มิให้ใช้บังคับแก่

(๑) มหาวิทยาลัยที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายว่าด้วยมหาวิทยาลัย

(๒) วิทยาลัยที่จัดตั้งขึ้นโดยกระทรวง ทบวง กรม

(๓) วิทยาลัยที่จัดตั้งขึ้นโดยคณะสงฆ์

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ ออกกฎกระทรวงกำหนดกิจการเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑

การจัดตั้งวิทยาลัยเอกชน

มาตรา ๖ ห้ามมิให้ผู้ใดจัดตั้งวิทยาลัยเอกชน เว้นแต่ได้รับใบอนุญาตให้จัดตั้งวิทยาลัยเอกชนจากรัฐมนตรี โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการวิทยาลัยเอกชน

การขออนุญาต และการอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์
เงื่อนไข และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

ในการขออนุญาตนั้น ให้ยื่นข้อกำหนดที่มีรายการถูกต้อง
ตามมาตรา ๗

ถ้ารัฐมนตรีเห็นสมควรจะส่งให้ผู้ขออนุญาตแก้ไขเพิ่มเติม
ข้อกำหนดก่อนออกใบอนุญาตก็ได้

มาตรา ๗ วิทยาลัยเอกชนต้องมีข้อกำหนด ข้อกำหนดนั้น
อย่างน้อยต้องมีรายการดังต่อไปนี้

- (๑) ชื่อ
- (๒) วัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาชั้นอุดมศึกษาในสาขา
วิชาใดบ้าง
- (๓) ที่ตั้งและแผนผังแสดงบริเวณและอาคาร
- (๔) จำนวนเงินทุนประเดิมและทรัพย์สินที่จะใช้ในการ
จัดตั้ง
- (๕) โครงการจัดการศึกษา
- (๖) หลักสูตรวิชาที่จะสอนในวิทยาลัยเอกชน อุปกรณ์
การศึกษาและวิธีการวัดผลการศึกษา
- (๗) ระยะเวลาการศึกษา

(๘) วิธีการรับนักศึกษาและให้นักศึกษาออก อัตรา
ค่าเรียน ค่าบำรุง และค่าธรรมเนียม

(๙) การกำหนดเครื่องแบบ การแต่งเครื่องแบบของ
นักศึกษา และการกำหนดเครื่องหมายของวิทยาลัยเอกชน

(๑๐) ชื่อและอักษรย่อและหลักเกณฑ์การให้ ประกาศ
นียบัตร อนุปริญญา ประกาศนียบัตรชั้นสูง หรือปริญญา

(๑๑) โครงการจัดหาผู้สอน

(๑๒) การกำหนดตำแหน่งและคุณสมบัติทางวิชาการของ
ผู้สอน อัตราค่าสอน เงินเดือนผู้สอน หลักเกณฑ์การจ้างและ
เลิกจ้างผู้สอน และการสงเคราะห์ผู้สอน

(๑๓) โครงการใช้จ่ายเงินทุนหรือทรัพย์สินเพื่อจัดตั้ง

(๑๔) โครงการขอความช่วยเหลือทางวิชาการหรือทาง
การเงินจากสถาบันในประเทศหรือต่างประเทศ ถ้ามี

(๑๕) รายการอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๘ การแก้ไขเพิ่มเติมข้อกำหนดของวิทยาลัยเอกชน
ภายหลังที่ได้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๖ แล้ว ต้องได้รับอนุญาต
จากรัฐมนตรี โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการวิทยาลัย
เอกชน

หมวด ๒

คณะกรรมการวิทยาลัยเอกชน

มาตรา ๕ ให้มีคณะกรรมการวิทยาลัยเอกชนคณะหนึ่ง ประกอบด้วยผู้แทนกระทรวงศึกษาธิการสองคน ผู้แทนสำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติสองคน และผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งอีกไม่เกินสามคน เป็นกรรมการ

ให้คณะกรรมการเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานกรรมการ และให้เลือกกรรมการซึ่งเป็นผู้แทนสำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติคนหนึ่งเป็นเลขานุการ

ให้สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติทำหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินงานของคณะกรรมการวิทยาลัยเอกชน

มาตรา ๑๐ ให้คณะกรรมการวิทยาลัยเอกชนมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) พิจารณาให้ความเห็นชอบในเรื่องต่าง ๆ ที่พระราชบัญญัตินี้กำหนดให้รับความเห็นชอบของคณะกรรมการวิทยาลัยเอกชน

(๒) ให้ความเห็นตามมาตรา ๓๔ (๖) และมาตรา ๔๕ (๖)

(๓) ให้ความเห็นหรือคำแนะนำในการออกกฎกระทรวงตามพระราชบัญญัตินี้ หรือเรื่องอื่นๆ ที่เกี่ยวกับวิทยาลัยเอกชน

มาตรา ๑๑ กรรมการวิทยาลัยเอกชนซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งอยู่ในตำแหน่งคราวละสองปี กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้

มาตรา ๑๒ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา ๑๑ กรรมการวิทยาลัยเอกชนซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) คณะรัฐมนตรีให้ออก

เมื่อกรรมการวิทยาลัยเอกชนพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ คณะรัฐมนตรีอาจแต่งตั้งผู้อื่นเป็นกรรมการแทน ผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งแทนให้อยู่ในตำแหน่งตามวาระของผู้ซึ่งตนแทน

มาตรา ๑๓ การประชุมคณะกรรมการวิทยาลัยเอกชนต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งจำนวนของกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

ถ้าประธานกรรมการไม่อยู่ในที่ประชุม ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก
กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้า
คะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีก
เสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

หมวด ๓

ฐานะของวิทยาลัยเอกชน

มาตรา ๑๔ ให้วิทยาลัยเอกชนที่ได้จัดตั้งขึ้นตามพระราช
บัญญัตินี้เป็นนิติบุคคล

การอนุญาตให้จัดตั้ง และการเพิกถอนใบอนุญาตให้จัดตั้ง
วิทยาลัยเอกชน ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๑๕ วิทยาลัยเอกชนอาจตั้งสาขาได้ การจัดตั้ง
วิทยาลัยเอกชนสาขาให้นำมาตรา ๖ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

วิทยาลัยเอกชนสาขาต้องดำเนินการภายใต้ความรับผิดชอบ
ของคณะกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชนตามมาตรา ๒๕ แต่อาจ
มีผู้อำนวยการวิทยาลัยเอกชนสาขา ซึ่งคณะกรรมการบริหาร
วิทยาลัยเอกชนแต่งตั้งเพื่อบริหารกิจการได้

มาตรา ๑๖ ให้วิทยาลัยเอกชนมีอำนาจให้ประกาศนียบัตร
ในสาขาวิชาที่มีการศึกษาในวิทยาลัยเอกชนแก่นักศึกษาซึ่งสำเร็จ
ตามหลักสูตร

วิทยาลัยเอกชนจะให้อนุปริญญา ประกาศนียบัตรชั้นสูง หรือปริญญา ในสาขาวิชาที่มีการศึกษาในวิทยาลัยเอกชนได้ เมื่อได้รับใบรับรองมาตรฐานการศึกษาจากสำนักงานสภาการศึกษา แห่งชาติ โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการบริหารสภาการศึกษา แห่งชาติ

การให้ประกาศนียบัตรตามวรรคหนึ่ง หรือการให้อนุปริญญา หรือประกาศนียบัตรชั้นสูง หรือปริญญาตามวรรคสอง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ระบุไว้ในข้อกำหนด

มาตรา ๑๗ ทูนของวิทยาลัยเอกชนประกอบด้วย เงินทุน ประเดิมและทรัพย์สินตามที่ระบุไว้ในข้อกำหนดและเงินทุนหรือทรัพย์สินที่ได้มาในภายหลัง

มาตรา ๑๘ ให้วิทยาลัยเอกชนจัดสรรทุนตามมาตรา ๑๗ ออกเป็นกองทุนประเภทต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- (๑) กองทุนทั่วไป
- (๒) กองทุนทรัพย์สินถาวร
- (๓) กองทุนวิจัยและห้องสมุด
- (๔) กองทุนสงเคราะห์
- (๕) กองทุนอื่นตามที่รัฐมนตรีอนุญาต

มาตรา ๑๙ กองทุนทั่วไปได้แก่

(๑) เงินหรือทรัพย์สินที่คณะกรรมการบริหารวิทยาลัย
เอกชนจัดสรรจากเงินทุนประเดิม และทรัพย์สินของวิทยาลัย
เอกชนตามที่ระบุไว้ในข้อกำหนด

(๒) รายได้ตามมาตรา ๒๔ (๑) และ (๓)

(๓) เงินที่คณะกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชนจัดสรร

ตามมาตรา ๕๓ วรรคสอง

(๔) ดอกผลของกองทุนทั่วไป

กองทุนทั่วไปตามวรรคหนึ่งให้ใช้ในการดำเนินกิจการของ
วิทยาลัยเอกชน

มาตรา ๒๐ กองทุนทรัพย์สินถาวรได้แก่

(๑) เงินหรือทรัพย์สินที่คณะกรรมการบริหารวิทยาลัย
เอกชนจัดสรรจากเงินทุนประเดิม และทรัพย์สินของวิทยาลัย
เอกชนตามที่ระบุไว้ในข้อกำหนด

(๒) เงินหรือทรัพย์สินที่คณะกรรมการบริหารวิทยาลัย
เอกชนจัดสรรจากรายได้ตามวัตถุประสงค์ที่มีผู้ให้ตามมาตรา
๒๔ (๒)

(๓) เงินที่คณะกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชนจัดสรร
ตามมาตรา ๕๓ วรรคหนึ่ง

(๔) ดอกผลของกองทุนทรัพย์สินถาวร

กองทุนทรัพย์สินถาวรตามวรรคหนึ่งให้ใช้เฉพาะการเพิ่มเติมหรือปรับปรุงที่ดินหรือสิ่งก่อสร้างของวิทยาลัยเอกชน

มาตรา ๒๑ กองทุนวิจัยและห้องสมุดได้แก่

(๑) เงินหรือทรัพย์สินที่คณะกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชนจัดสรรจากเงินทุนประเดิม และทรัพย์สินของวิทยาลัยเอกชนที่ระบุไว้ในข้อกำหนด

(๒) เงินหรือทรัพย์สินที่คณะกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชนจัดสรรจากรายได้ตามวัตถุประสงค์ที่มีผู้ให้ตามมาตรา ๒๔ (๒)

(๓) เงินที่คณะกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชนจัดสรรตามมาตรา ๕๓ วรรคหนึ่ง

(๔) ดอกผลของกองทุนวิจัยและห้องสมุด

กองทุนวิจัยและห้องสมุดตามวรรคหนึ่งให้ใช้เกี่ยวกับการวิจัยและการจัดซื้อตำราสำหรับห้องสมุด

มาตรา ๒๒ กองทุนสงเคราะห์ได้แก่

(๑) เงินหรือทรัพย์สินที่คณะกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชนจัดสรรจากเงินทุนประเดิม และทรัพย์สินของวิทยาลัยเอกชนตามที่ระบุไว้ในข้อกำหนด

(๒) เงินหรือทรัพย์สินที่คณะกรรมการบริหารวิทยาลัย
เอกชนจัดสรรจากรายได้ตามวัตถุประสงค์ที่มีผู้ให้ตามมาตรา ๒๔

(๒)

(๓) เงินที่คณะกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชนจัดสรร
ตามมาตรา ๕๓ วรรคหนึ่ง

(๔) ดอกผลของกองทุนสงเคราะห์

กองทุนสงเคราะห์ตามวรรคหนึ่งให้ใช้เกี่ยวกับการให้ทุน
การศึกษาแก่นักศึกษาหรือผู้สอนประจำ หรือการจัดให้มีเงิน
บำเหน็จบำนาญแก่ผู้สอนประจำ พนักงาน หรือลูกจ้างของ
วิทยาลัยเอกชน และการสงเคราะห์อื่น แก่ผู้สอนประจำ พนักงาน
หรือลูกจ้างของวิทยาลัยเอกชนและครอบครัว ทั้งนี้ตาม
ระเบียบที่คณะกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชนกำหนด

มาตรา ๒๓ เมื่อเห็นสมควร รัฐมนตรีอาจอนุญาตให้จัด
ตั้งกองทุนเพิ่มขึ้นเพื่อประโยชน์ในการดำเนินกิจการของวิทยาลัย
เอกชน โดยให้จัดสรรจากรายได้ที่สูงกว่ารายจ่ายประจำปีของ
กองทุนทั่วไปที่กันไว้ร้อยละหกสิบตามมาตรา ๕๓ วรรคหนึ่ง

มาตรา ๒๔ วิทยาลัยเอกชนมีรายได้ดังนี้

(๑) ค่าเรียน ค่าบำรุงและค่าธรรมเนียม

(๒) เงินและทรัพย์สินอื่นที่มีผู้ให้แก่วิทยาลัยเอกชน

(๓) รายได้ที่เกี่ยวข้องกับการให้การศึกษาของวิทยาลัยเอกชน และรายได้อื่นของวิทยาลัยเอกชน

หมวด ๔

การบริหารวิทยาลัยเอกชน

มาตรา ๒๕ ให้วิทยาลัยเอกชนมีคณะกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชนคณะหนึ่ง ประกอบด้วยผู้ซึ่งผู้รับใบอนุญาตแต่งตั้งโดยได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรี มีจำนวนไม่น้อยกว่าสี่คนแต่ไม่เกินแปดคน และผู้แทนกระทรวงศึกษาธิการหนึ่งคน เป็นกรรมการ

ให้คณะกรรมการเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธาน

ให้ผู้อำนวยการวิทยาลัยเอกชนเป็นเลขานุการคณะกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชน

มาตรา ๒๖ กรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชนซึ่งผู้รับใบอนุญาตแต่งตั้งต้องไม่เป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี

กรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชนซึ่งผู้รับใบอนุญาตแต่งตั้งจำนวนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งต้องเป็นผู้มีสัญชาติไทย

ผู้รับใบอนุญาตซึ่งเป็นบุคคลธรรมดาอาจได้รับแต่งตั้งตาม
มาตรา ๒๕ ให้เป็นกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชนได้ แต่ต้อง
เป็นผู้มีคุณสมบัติ และไม่มีลักษณะต้องห้ามตามวรรคหนึ่งและ
วรรคสอง

มาตรา ๒๗ คณะกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชนมีอำนาจ
หน้าที่บริหารและควบคุมดูแลกิจการทั่วไปของวิทยาลัยเอกชน
ตามพระราชบัญญัตินี้ อำนาจหน้าที่เช่นว่านี้ให้รวมถึง

- (๑) วางระเบียบเกี่ยวกับการดำเนินงานในวิทยาลัย
เอกชน
- (๒) จัดสรรทุนออกเป็นกองทุนประเภทต่างๆ และวาง
ระเบียบการใช้จ่ายเงินของกองทุน
- (๓) พิจารณาปรับปรุงหลักสูตรวิชาและอุปกรณ์การ
ศึกษา
- (๔) พิจารณาจัดตั้ง รวม และเลิกล้มคณะหรือภาควิชา
- (๕) แต่งตั้งและถอดถอนผู้อำนวยการและผู้สอน
- (๖) รายงานผลการสอนตามหลักสูตรของวิทยาลัย
เอกชนต่อสำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ

(๗) พิจารณาหาวิธีที่จะทำให้การศึกษา การวิจัย และการฝึกอบรมของวิทยาลัยเอกชนให้เจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้น

(๘) อนุมัติการให้ประกาศนียบัตร อนุปริญญา ประกาศนียบัตรชั้นสูง หรือปริญญา

(๙) อนุมัติงบอุดหนุนการเปลี่ยนแปลงการเงินของกองทุนประเภทต่าง ๆ ประจำปี

(๑๐) ดำเนินกิจการอื่นอันเป็นปกติธุระที่วิทยาลัยเอกชนพึงกระทำ

มาตรา ๒๘ กรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชนซึ่งผู้รับใบอนุญาตแต่งตั้งให้อยู่ในตำแหน่งคราวละสองปี ผู้ซึ่งพ้นจากตำแหน่งอาจได้รับแต่งตั้งให้เป็นกรรมการอีกได้

มาตรา ๒๙ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตาม มาตรา ๒๘ กรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชนซึ่งผู้รับใบอนุญาตแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) รัฐมนตรีสั่งให้ออกเมื่อเห็นว่าขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๒๖

(๔) เมื่อรัฐมนตรีตั้งคณะกรรมการควบคุมวิทยาลัย
เอกชนตามมาตรา ๖๖ วรรคสอง

เมื่อกรรมการพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ ผู้รับใบอนุญาตอาจ
แต่งตั้งผู้อื่นโดยได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรีเป็นกรรมการ
แทน ผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งแทนให้อยู่ในตำแหน่งตามวาระของผู้
ซึ่งตนแทน

มาตรา ๓๐ การประชุมคณะกรรมการบริหารวิทยาลัย
เอกชนต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งจำนวนของ
กรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

ถ้าประธานไม่อยู่ในที่ประชุม ให้กรรมการบริหารวิทยาลัย
เอกชนที่มาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่
ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก

กรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชนคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งใน
การลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุม
ออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๓๑ ให้คณะกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชนเป็นผู้
แทนของวิทยาลัยเอกชนในกิจการอันเกี่ยวกับบุคคลภายนอก

เพื่อการคณะกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชนจะมอบหมายให้
กรรมการคนหนึ่งหรือหลายคน หรือผู้อำนวยการทำการแทนก็ได้

มาตรา ๓๒ ให้วิทยาลัยเอกชนมีผู้อำนวยการคนหนึ่ง มี
หน้าที่ดำเนินกิจการของวิทยาลัยเอกชนตามพระราชบัญญัตินี้
และตามระเบียบหรือมติที่คณะกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชน
กำหนด หรือมอบหมายและรับผิดชอบต่อคณะกรรมการบริหาร
วิทยาลัยเอกชนในการดำเนินกิจการนั้น

มาตรา ๓๓ ห้ามมิให้ผู้ใดเป็นผู้ดำเนินการ เว้นแต่จะได้
รับแต่งตั้งจากคณะกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชน และได้รับ
ใบอนุญาตให้เป็นผู้ดำเนินการจากรัฐมนตรีโดยความเห็นชอบ
ของคณะกรรมการวิทยาลัยเอกชน

การขออนุญาตและการอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์
เงื่อนไขและวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๓๔ ผู้ดำเนินการต้องเป็นผู้มีคุณสมบัติและไม่มี
ลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้

(๑) มีอายุไม่น้อยกว่ายี่สิบห้าปีบริบูรณ์

(๒) มีความรู้สอบไล่ได้ปริญญาตรี และเป็นหรือเคย

เป็นศาสตราจารย์ในมหาวิทยาลัยมาแล้ว หรือมีความรู้สอบไล่ได้
ไม่ต่ำกว่าปริญญาโทหรือเทียบเท่า

(๓) ไม่เป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสีย หรือบกพร่อง
ในศีลธรรมอันดี

(๔) ไม่เป็นผู้วิกลจริตหรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ

(๕) ไม่เป็นผู้เคยถูกออกจางานเพราะมีความผิด เว้น
แต่รัฐมนตรีเห็นว่าความผิดนั้นไม่ขัดต่อการเป็นผู้อำนวยการ

(๖) ไม่เป็นผู้เคยต้องโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุด

ให้จำคุก เว้นแต่ความผิดที่คณะกรรมการวิทยาลัยเอกชนเห็นว่า
ไม่ขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือความผิดลหุโทษ
หรือความผิดที่กระทำโดยประมาท

มาตรา ๓๕ ห้ามมิให้ผู้ใดเป็นกรรมการบริหารวิทยาลัย
เอกชนและผู้อำนวยการในขณะเดียวกัน

มาตรา ๓๖ ผู้อำนวยการต้องทำงานประจำอยู่ที่วิทยาลัย
เอกชนตลอดเวลาที่มีการสอนในวิทยาลัยเอกชน เว้นแต่จะมี
เหตุสมควร

มาตรา ๓๗ ในกรณีที่ผู้อำนวยการไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่
ได้ด้วยเหตุหนึ่งเหตุใดเป็นการชั่วคราว ให้คณะกรรมการบริหาร
วิทยาลัยเอกชนแต่งตั้งผู้ที่สมควรซึ่งทำงานในวิทยาลัยเอกชน
และมีใช้กรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชน ซึ่งมีคุณสมบัติและ

ไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๔(๑) (๓) (๔) (๕) และ

(๖) เป็นผู้รักษากรในตำแหน่งผู้อำนวยการ

ให้ผู้รักษากรในตำแหน่งผู้อำนวยการมีอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบเช่นเดียวกับผู้อำนวยการทุกประการ

มาตรา ๓๘ ผู้อำนวยการต้องจัดให้นักศึกษาได้รับการศึกษาตามที่ระบุไว้ในข้อกำหนด และต้องรักษาไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อยตลอดเวลาที่นักศึกษาอยู่ในบริเวณวิทยาลัยเอกชน

มาตรา ๓๙ ผู้อำนวยการต้องสอดส่องและระมัดระวังมิให้มีการดำเนินการอันเป็นภัยต่อความมั่นคงหรือความปลอดภัยของประเทศ หรือความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ในบริเวณวิทยาลัยเอกชน

มาตรา ๔๐ ผู้อำนวยการต้องจัดให้มีทะเบียนผู้สอนและทะเบียนนักศึกษาตามแบบที่รัฐมนตรีกำหนด

มาตรา ๔๑ ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันสิ้นปีการศึกษา ผู้อำนวยการต้องส่งรายงานประจำปีการศึกษาของปีที่สิ้นสุดตามแบบที่รัฐมนตรีกำหนดให้รัฐมนตรีทราบ

มาตรา ๔๒ กิจการของวิทยาลัยเอกชนดังต่อไปนี้ต้องได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรี โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการวิทยาลัยเอกชน

(๑) การรับความช่วยเหลือทางการเงิน อุปกรณ์การศึกษา หรือประโยชน์อื่นใดจากสถาบันการศึกษาหรือบุคคลใด เป็นจำนวนเงินหรือมูลค่าเกินกว่าหนึ่งแสนบาท

(๒) การรับความช่วยเหลือทางวิชาการจากสถาบันการศึกษาหรือบุคคลใด

(๓) การเข้าสมทบหรือรับสมทบสถาบันการศึกษาในประเทศหรือต่างประเทศ

(๔) การกู้เงินเกินกว่าครั้งละหนึ่งล้านบาท

(๕) การซื้อหรือจำหน่ายทรัพย์สินที่มีราคาเกินกว่าหนึ่งล้านบาท

(๖) การขอโอนเงินของกองทุนประเภทหนึ่งไปอีกประเภทหนึ่ง

มาตรา ๔๓ ห้ามมิให้วิทยาลัยเอกชนได้รับเงิน ทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นใดจากผู้หนึ่งผู้ใดซึ่งการรับนั้นอาจเป็นภัยต่อความมั่นคงหรือความปลอดภัยของประเทศ หรือขัดต่อวัฒนธรรมหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน

มาตรา ๔๔ ถ้าวิทยาลัยเอกชนต้องหยุดสอน นอกจากการหยุดตามปกติ ผู้อำนวยการต้องแจ้งเป็นหนังสือให้รัฐมนตรีทราบภายในสามวันนับแต่วันหยุดสอน

มาตรา ๔๕ ให้วิทยาลัยเอกชนจัดพิมพ์หนังสือ ระเบียบ
การประจำปีของวิทยาลัยเอกชนสำหรับแจกหรือจำหน่ายให้แก่
นักศึกษาในราคาที่สมควรก่อนเปิดปีการศึกษาแต่ละปี

ในหนังสือระเบียบการประจำปีนั้นอย่างน้อยต้องมีข้อความ
ดังต่อไปนี้

(๑) วันเปิด ปีภาคเรียน และวันหยุดของวิทยาลัย
เอกชน

(๒) วิชาที่สอนและหน่วยกิตการสอน

(๓) รายชื่อและคุณวุฒิของผู้สอน

(๔) หนังสือที่วิทยาลัยเอกชนแนะนำสำหรับแต่ละวิชา
ตามสมควร

(๕) กำหนดวันวัดผลการศึกษาประจำปี วันวัดผล
การศึกษาประจำปี และวันประกาศผลการวัดผลการศึกษา

(๖) อัตราค่าเรียน ค่าบำรุง และค่าธรรมเนียม

(๗) ข้อกำหนด ระเบียบ และข้อบังคับของวิทยาลัย
เอกชนที่เกี่ยวกับนักศึกษา

หมวด ๕

ผู้สอน

มาตรา ๔๖ ผู้สอนในวิทยาลัยเอกชนมีดังต่อไปนี้

(๑) ผู้สอนประจำ

(๒) ผู้สอนพิเศษ

มาตรา ๔๗ ผู้สอนพิเศษได้แก่

(๑) ศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์
หรืออาจารย์ในมหาวิทยาลัย

(๒) ผู้ซึ่งคณะกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชนเชิญมา
สอน

มาตรา ๔๘ ก่อนแต่งตั้งผู้สอนประจำ หรือผู้สอนพิเศษ
ตามมาตรา ๔๗ (๒) ให้ผู้อำนวยการยื่นคำขอตามแบบที่
รัฐมนตรีกำหนดต่อรัฐมนตรี เมื่อได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรีแล้ว
จึงจะแต่งตั้งให้เป็นผู้สอนได้

การอนุญาตของรัฐมนตรีดังกล่าวนี้ให้ใช้กับวิทยาลัยเอกชน
อื่นได้ด้วย

มาตรา ๔๙ ผู้สอนในวิทยาลัยเอกชนต้องมีคุณสมบัติและ
ไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้

(๑) มีความรู้สอบไล่ได้ไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีหรือเทียบเท่า หรือมีความรู้ความชำนาญเป็นพิเศษในวิชาหนึ่งวิชาใด

(๒) ไม่เป็นโรคตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา

(๓) ไม่เป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี

(๔) ไม่เป็นผู้ฝึกไฟหรือเลื่อมใสในลัทธิที่เป็นภัยต่อความมั่นคงหรือความปลอดภัยของประเทศ หรือขัดต่อระบอบการปกครองตามรัฐธรรมนูญ

(๕) ไม่เป็นผู้วิกลจริตหรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ

(๖) ไม่เป็นผู้เคยต้องโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่ความผิดที่คณะกรรมการวิทยาลัยเอกชนเห็นว่าไม่ขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือความผิดหุโทษ หรือความผิดที่กระทำโดยประมาท

มาตรา ๕๐ ในกรณีที่รัฐมนตรีเห็นสมควร อาจกำหนดให้วิทยาลัยเอกชนจัดให้มีผู้สอนประจำสาขาวิชาไม่น้อยกว่าจำนวนที่รัฐมนตรีกำหนดก็ได้

ผู้สอนประจำจะเป็นผู้สอนประจำเกินกว่าหนึ่งวิทยาลัยไม่ได้ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรี

หมวด ๖

ครูวิทยฐานะและเข็มวิทยฐานะ

มาตรา ๕๑ วิทยาลัยเอกชนอาจจัดให้มีครูวิทยฐานะและเข็มวิทยฐานะเป็นเครื่องหมายแสดงวิทยฐานะของผู้ได้ประกาศนียบัตร อนุปริญญา ประกาศนียบัตรชั้นสูง และปริญญา ตามที่ระบุในข้อกำหนดได้

ในข้อกำหนดนั้นให้ระบุลักษณะ ชนิด ประเภท และส่วนประกอบของครูวิทยฐานะและเข็มวิทยฐานะซึ่งจัดให้มีขึ้นนั้นด้วย

หมวด ๗

การบัญชี

มาตรา ๕๒ ให้ผู้อำนวยการเป็นผู้รับผิดชอบในการจัดทำบัญชีของวิทยาลัยเอกชนให้ถูกต้องตามแบบที่รัฐมนตรีกำหนด และในการลงรายการในบัญชีต้องแสดงรายการเกี่ยวกับการรับและจ่ายเงินและสินทรัพย์กับหนี้สินตามความเป็นจริง และแยกตามประเภทของงานพร้อมด้วยข้อความอันเป็นเหตุที่มาของรายการนั้น

มาตรา ๕๓ เมื่อปรากฏว่ากองทุนทั่วไปมีรายได้สูงกว่ารายจ่ายประจำปี ให้คณะกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชนจัดสรรเงินรายได้ในส่วนที่สูงกว่ารายจ่ายให้แก่กองทุนประเภทอื่นนอกจากกองทุนทั่วไป รวมกันให้อัตราไม่น้อยกว่าร้อยละสิบของรายได้ที่สูงกว่ารายจ่ายประจำปี

เงินที่เหลือจากการจัดสรรตามวรรคหนึ่ง คณะกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชนอาจจัดสรรให้แก่ผู้รับใบอนุญาตได้ในอัตราไม่เกินร้อยละสิบห้าของส่วนของสินทรัพย์ในกองทุนประเภทต่าง ๆ รวมกัน หลังจากหักหนี้สินแล้ว ถ้ายังมีเงินเหลืออยู่อีกเท่าใดให้จัดส่งให้แก่กองทุนทั่วไป

มาตรา ๕๔ ให้ผู้อำนวยการเป็นผู้รับผิดชอบในการจัดทำงบดุลและงบการเปลี่ยนแปลงการเงินของกองทุนประเภทต่าง ๆ ประจำปีตามแบบที่รัฐมนตรีกำหนด เมื่อผู้สอบบัญชีตามมาตรา ๕๕ ตรวจสอบแล้วให้นำเสนอต่อคณะกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชนภายในสี่เดือนนับแต่วันสิ้นเดือนมีนาคมของทุกปี

เมื่อคณะกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชนได้อนุมัติงบดุลและงบการเปลี่ยนแปลงการเงินของกองทุนประเภทต่าง ๆ

ประจำปีแล้ว ให้ส่งสำเนาขบต่าง ๆ ไปยังรัฐมนตรีภายในสิบห้า
วันนับแต่วันอนุมัติ

มาตรา ๕๕ ให้คณะกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชน
แต่งตั้งผู้สอบบัญชีรับอนุญาตเป็นผู้สอบบัญชีวิทยาลัยเอกชน
ทุกปี

มาตรา ๕๖ ให้ผู้สอบบัญชีวิทยาลัยเอกชนมีอำนาจตรวจ
สอบสมุดบัญชีเอกสารและหลักฐานต่าง ๆ ของวิทยาลัยเอกชน
รวมทั้งขอข้อความและคำชี้แจงจากกรรมการบริหารวิทยาลัย
เอกชน ผู้อำนวยการหรือลูกจ้างของวิทยาลัยเอกชน

มาตรา ๕๗ ให้ผู้สอบบัญชีวิทยาลัยเอกชนรายงานผลของ
การตรวจสอบต่อคณะกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชนว่า
วิทยาลัยเอกชนนั้น ได้จัดทำบัญชีงบดุลและงบการเปลี่ยนแปลง
การเงินของกองทุนประเภทต่าง ๆ ประจำปี ตามแบบที่รัฐมนตรี
กำหนด และการรับจ่ายในกองทุนประเภทต่าง ๆ ได้เป็นไป
ถูกต้องตามพระราชบัญญัตินี้หรือไม่

ผู้สอบบัญชีวิทยาลัยเอกชนต้องแถลงในรายงานเช่นนั้น
ด้วยว่าตนเห็นว่างบดุลได้ทำโดยถูกต้องควรพึงว่าสำแดงให้เห็น
ฐานะของวิทยาลัยเอกชน และงบการเปลี่ยนแปลงการเงินของ

กองทุนประเภทต่าง ๆ สำแดงให้เห็นการเปลี่ยนแปลงของ
กองทุนนั้น ๆ ที่เป็นอยู่ตามจริงตามที่ควรหรือไม่

หมวด ๘

การควบคุมวิทยาลัยเอกชนและการเพิกถอนใบอนุญาต

มาตรา ๕๘ ชื่อของวิทยาลัยเอกชนต้องเป็นอักษรไทย
และต้องใช้คำว่า “วิทยาลัย” ไว้หน้าชื่อ ถ้าจะใช้ชื่อเป็นอักษร
ต่างประเทศด้วยต้องได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรี โดยความเห็น
ชอบของคณะกรรมการวิทยาลัยเอกชน

มาตรา ๕๙ ห้ามมิให้ผู้ใดซึ่งดำเนินกิจการโรงเรียนนอก
จากโรงเรียนของกระทรวง ทบวง กรม ใช้คำว่า “วิทยาลัย”
นำหน้าชื่อในดวงตรา บ้ายชื่อ ข้อบังคับ ระเบียบ จดหมาย
หรือเอกสารอย่างอื่นที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินกิจการ

มาตรา ๖๐ สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติโดยความเห็น
ชอบของคณะกรรมการบริหารสภาการศึกษาแห่งชาติอาจเพิก
ถอนใบรับรองมาตรฐานการศึกษาของวิทยาลัยเอกชนได้เมื่อเห็น
ว่าการศึกษาของวิทยาลัยเอกชนเสื่อมลงกว่ามาตรฐานการศึกษา
ที่ได้รับการรับรองไว้

การเพิกถอนใบรับรองมาตรฐานการศึกษาให้ทำได้ภายหลังที่ได้มีคำเตือนเป็นหนังสือให้วิทยาลัยเอกชนปรับปรุงมาตรฐานการศึกษาให้สู่ระดับตามที่ได้รับการรับรองไว้ภายในกำหนดเวลาอันสมควรแล้ว แต่วิทยาลัยเอกชนนั้นมิได้ปฏิบัติตามคำเตือนภายในกำหนดเวลานั้น

มาตรา ๖๑ ในกรณีที่สถานที่หรือบริเวณที่ตั้งวิทยาลัยเอกชนไม่มั่นคงแข็งแรงอาจเกิดภัยอันตรายใด ๆ หรือมีสภาพขัดต่อสุขลักษณะหรืออนามัยของนักศึกษาหรือมีเหตุอื่นอันอาจเป็นภัยอันตรายแก่นักศึกษา ให้รัฐมนตรีมีอำนาจสั่งเป็นหนังสือให้ผู้อำนวยการดำเนินการแก้ไขปรับปรุงให้เสร็จภายในกำหนดเวลาอันสมควร หรือเมื่อเห็นเป็นการจำเป็นจะสั่งให้วิทยาลัยเอกชนหยุดทำการสอนในระหว่างเวลาที่ต้องดำเนินการแก้ไขปรับปรุงหรือจนกว่าจะเห็นว่าเหตุที่สั่งให้หยุดทำการสอนนั้นได้ผ่านพ้นไปแล้วก็ได้

มาตรา ๖๒ ห้ามมิให้ผู้รับใบอนุญาต กรรมการบริหาร วิทยาลัยเอกชน ผู้อำนวยการ ผู้สอน พนักงานหรือลูกจ้างของวิทยาลัยเอกชน ใช้หรือยอมให้ผู้อื่นใช้สถานที่ ชื่อ หรือเครื่องหมายของวิทยาลัยเอกชนเพื่อการอันมิชอบด้วยกฎหมายหรือ

เป็นการขัดต่อศีลธรรมอันดี หรือความสงบเรียบร้อยของ
ประชาชน หรือการอันไม่สมควรแก่กิจการของวิทยาลัยเอกชน

มาตรา ๖๓ พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจเข้าไปในวิทยาลัย
เอกชนในระหว่างเวลาทำการเพื่อตรวจตราควบคุมให้การปฏิบัติ
ของวิทยาลัยเอกชนเป็นไปตามข้อกำหนดและตามพระราช
บัญญัตินี้

ในการปฏิบัติการตามวรรคหนึ่ง พนักงานเจ้าหน้าที่ต้อง
แสดงบัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่เมื่อผู้ซึ่งเกี่ยวข้องร้องขอ
บัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ให้เป็นไปตามแบบที่รัฐ
มนตรีกำหนด

ในการปฏิบัติการของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง ให้
ผู้ซึ่งเกี่ยวข้องอำนวยความสะดวก หรือช่วยเหลือตามสมควร
หรือให้คำชี้แจงแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ตามหรือร้องขอ

มาตรา ๖๔ ในกรณีที่ผู้รับใบอนุญาตประสงค์จะเลิกดำเนิน
กิจการวิทยาลัยเอกชน หรือเปลี่ยนชื่อผู้รับใบอนุญาต ให้แจ้ง
เป็นหนังสือพร้อมทั้งรายละเอียดของการเลิกหรือการเปลี่ยนชื่อ
นั้นต่อรัฐมนตรีก่อนระยะเวลาสิ้นสุดการศึกษาประจำปีไม่น้อย
กว่าเก้าสิบวัน

เมื่อได้รับหนังสือแจ้งตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้รัฐมนตรีสั่งให้คณะกรรมการวิทยาลัยเอกชนพิจารณาให้ความเห็นว่า ควรจะเลิกกิจการหรือเปลี่ยนชื่อผู้รับใบอนุญาตได้เมื่อใดหรือไม่ ภายใต้เงื่อนไขและวิธีการอย่างไร ทั้งนี้โดยพิจารณาถึงประโยชน์ของนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่

ในการนี้คณะกรรมการวิทยาลัยเอกชนจะเรียกผู้รับใบอนุญาตหรือผู้ซึ่งเกี่ยวข้องกับวิทยาลัยเอกชนมาชี้แจงข้อเท็จจริง และแสดงความคิดเห็นด้วยก็ได้

เมื่อรัฐมนตรีได้รับความเห็นของคณะกรรมการวิทยาลัยเอกชนแล้ว ให้รัฐมนตรีพิจารณาสั่งการตามที่รัฐมนตรีเห็นสมควร ในกรณีที่สั่งให้เลิกกิจการก็ให้สั่งให้ดำเนินการชำระบัญชีได้ตามระยะเวลาที่รัฐมนตรีกำหนด

การชำระบัญชีนั้นให้นำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ว่าด้วยการชำระบัญชีบริษัทจำกัดมาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๖๕ เมื่อได้ชำระบัญชีแล้ว ถ้ามีทรัพย์สินเหลืออยู่เท่าใดให้คืนแก่ผู้รับใบอนุญาต

มาตรา ๖๖ เมื่อมีเหตุอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้

(๑) วิทยาลัยเอกชนไม่มีทุนพอจะดำเนินการต่อไปหรือมีหนี้สินเกินกว่าทรัพย์สิน หรือมีฐานะการเงินไม่มั่นคงอันอาจเกิดความเสียหายแก่วิทยาลัยเอกชน

(๒) วิทยาลัยเอกชนฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวง เงื่อนไขที่รัฐมนตรีกำหนด หรือประกาศที่ออกหรือกำหนดตามพระราชบัญญัตินี้ หรือไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดหรือคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งสั่งการตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ในเมื่ออาจทำให้เกิดความเสียหายแก่วิทยาลัยเอกชน หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของรัฐมนตรีซึ่งสั่งการตามมาตรา ๖๔ วรรคสี่

(๓) วิทยาลัยเอกชนหยุดการสอนเกินกว่าหกสิบวันติดต่อกันเว้นแต่การหยุดการสอนตามข้อกำหนด

(๔) คณะกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชน กรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชน ผู้อำนวยการ ผู้สอนในวิทยาลัยเอกชน หรือนักศึกษาของวิทยาลัยเอกชน ดำเนินการอันเป็นภัยต่อความมั่นคงหรือความปลอดภัยของประเทศ ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน

ให้รัฐมนตรีโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการวิทยาลัย
เอกชนมีอำนาจสั่งให้วิทยาลัยเอกชนอยู่ในความควบคุมของ
กระทรวงศึกษาธิการ และให้รัฐมนตรีตั้งคณะกรรมการควบคุม
วิทยาลัยเอกชนขึ้นคณะหนึ่งมีจำนวนไม่เกินห้าคน ทำหน้าที่
แทนคณะกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชน และให้ประกาศการ
ควบคุมวิทยาลัยเอกชนในหนังสือพิมพ์รายวันมีระยะเวลาไม่น้อย
กว่าสามวัน

มาตรา ๖๗ เมื่อรัฐมนตรีได้แจ้งคำสั่งควบคุมแก่วิทยาลัย
เอกชนใด ห้ามมิให้กรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชน ผู้อำนวยการ
ผู้สอน และพนักงานหรือลูกจ้างของวิทยาลัยเอกชนปฏิบัติหน้าที่
ในวิทยาลัยเอกชนนั้นต่อไป เว้นแต่คณะกรรมการควบคุม
วิทยาลัยเอกชนจะได้มอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ต่อไป และให้
กรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชน ผู้อำนวยการ ผู้สอน และ
พนักงานหรือลูกจ้างของวิทยาลัยเอกชน จัดการอันสมควรเพื่อ
รักษาความสงบเรียบร้อยในวิทยาลัยเอกชน ดูแลรักษาทรัพย์สิน
ของวิทยาลัยเอกชน และส่งมอบทรัพย์สินพร้อมด้วยสมุดบัญชี
เอกสารและสิ่งอื่นอันเกี่ยวกับกิจการและทรัพย์สินของวิทยาลัย
เอกชน ให้แก่คณะกรรมการควบคุมวิทยาลัยเอกชนโดยมิชักช้า

มาตรา ๖๘ ให้กรรมการควบคุมวิทยาลัยเอกชนเป็น
เจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา ๖๙ เมื่อคณะกรรมการควบคุมวิทยาลัยเอกชนเห็น
ว่าวิทยาลัยเอกชนที่ถูกควบคุมสมควรจะดำเนินกิจการของตนเอง
ได้ต่อไป หรือเมื่อผู้รับใบอนุญาตร้องขอต่อคณะกรรมการ
ควบคุมวิทยาลัยเอกชน ให้คณะกรรมการควบคุมวิทยาลัย
เอกชนรายงานให้รัฐมนตรีทราบ ถ้ารัฐมนตรีเห็นสมควรก็ให้สั่ง
เลิกการควบคุม และให้ประกาศในหนังสือพิมพ์ราชวันมีระยะ
เวลาไม่น้อยกว่าสามวัน และให้คณะกรรมการควบคุมวิทยาลัย
เอกชนส่งมอบงาน ทรัพย์สินของวิทยาลัยเอกชนให้แก่คณะ
กรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชน

มาตรา ๗๐ เมื่อคณะกรรมการควบคุมวิทยาลัยเอกชนเห็น
ว่าวิทยาลัยเอกชนที่ถูกควบคุมไม่อาจดำเนินกิจการต่อไปได้
หรือไม่ควรให้ดำเนินกิจการต่อไป และมีเหตุสมควรเพิกถอน
ใบอนุญาตให้จัดตั้งวิทยาลัยเอกชน ให้รายงานให้รัฐมนตรีทราบ
ถ้ารัฐมนตรีเห็นสมควรให้สั่งเพิกถอนใบอนุญาตให้จัดตั้งวิทยาลัย
เอกชนนั้น ก็ให้สั่งเพิกถอนได้โดยความเห็นชอบของคณะ
กรรมการวิทยาลัยเอกชน

มาตรา ๗๑ เมื่อรัฐมนตรีสั่งเพิกถอนใบอนุญาตให้จัดตั้ง
วิทยาลัยเอกชน ให้ดำเนินการชำระบัญชี และให้คณะกรรมการ
ควบคุมวิทยาลัยเอกชนแต่งตั้งผู้ชำระบัญชีให้นำมาตรา ๖๔
วรรคห้า และมาตรา ๖๕ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๗๒ ค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานระหว่างการควบคุม
หรือชำระบัญชีในวิทยาลัยเอกชน ให้จ่ายจากทรัพย์สินของ
วิทยาลัยเอกชนนั้น

คณะกรรมการควบคุมวิทยาลัยเอกชนอาจได้รับเงินค่า
ตอบแทนในการปฏิบัติหน้าที่ตามที่รัฐมนตรีกำหนด โดยจ่ายจาก
ทรัพย์สินของวิทยาลัยเอกชนนั้น

มาตรา ๗๓ เมื่อปรากฏว่า ผู้อำนวยการหรือผู้สอน
วิทยาลัยเอกชน

(๑) เป็นผู้ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตาม
มาตรา ๓๔ หรือมาตรา ๔๕

(๒) ทำการฝ่าฝืนพระราชบัญญัติ^๕ หรือข้อกำหนดของ
วิทยาลัยเอกชน

(๓) ดำเนินกิจการวิทยาลัยเอกชนเป็นภัยต่อความมั่นคง
หรือความปลอดภัยของประเทศ หรือขัดต่อความสงบเรียบร้อย
หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน

รัฐมนตรีอาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตเป็นผู้อำนวยความสะดวกหรือการอนุญาตเป็นผู้สอนวิทยาลัยเอกชนได้โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการวิทยาลัยเอกชน

มาตรา ๗๔ ผู้ที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตหรือเพิกถอนการอนุญาตตามมาตรา ๗๓ จะขอรับอนุญาตใหม่อีกได้เมื่อพ้นกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตหรือเพิกถอนการอนุญาต

การอนุญาตหรือไม่อนุญาตนั้น รัฐมนตรีจะสั่งอนุญาตหรือไม่อนุญาตก็ได้โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการวิทยาลัยเอกชน

หมวด ๕

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๗๕ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๖ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

มาตรา ๗๖ ผู้ใดเป็นกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชนโดยไม่ได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรีตามมาตรา ๒๕ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

มาตรา ๗๗ ผู้ใดเป็นผู้อำนวยความสะดวกโดยไม่ได้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๓๓ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

มาตรา ๓๘ กรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชนหรือผู้ว่าการ
การผู้ใดยินยอมให้ผู้ใดสอนในวิทยาลัยเอกชนโดยไม่ปฏิบัติตาม
มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

มาตรา ๓๙ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๔๘ หรือมาตรา ๕๘ ต้อง
ระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท

มาตรา ๔๐ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๖๒ ต้องระวางโทษจำคุก
ไม่เกินสามเดือนหรือปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๔๑ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๖๓ วรรคสี่ ต้อง
ระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท
หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๔๒ กรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชน ผู้ว่าการ
ผู้สอน พนักงานหรือลูกจ้างของวิทยาลัยเอกชนผู้ใดฝ่าฝืน
มาตรา ๖๗ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับ
ไม่เกินห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๔๓ ให้ผู้ซึ่งใช้คำว่า “วิทยาลัย” ไว้หน้าชื่อในการ
ดำเนินกิจการโรงเรียนหรือนำหน้าชื่อในดวงตรา บ้ายชื่อ ชื่อ
บังคัม ระเบียบ จดหมาย หรือเอกสารอย่างอื่นที่เกี่ยวข้องกับ

การดำเนินกิจการ โรงเรียนอยู่แล้วในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้
บังคับ เลิกใช้คำสั่งกล่าวภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่พระราช
บัญญัตินี้ใช้บังคับ และภายในระยะเวลาดังกล่าวนี้มีให้นำ
มาตรา ๕๘ และมาตรา ๕๙ มาใช้บังคับแก่ผู้นั้น

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ถนอม กิตติขจร

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ:— เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดย
ที่เห็นสมควรส่งเสริมให้เอกชนจัดตั้งสถานอุดมศึกษา เพื่อดำเนินการ
ศึกษาชั้นอุดมศึกษาได้ภายในขอบเขตที่กฎหมายบัญญัติ และเพื่อให้
การศึกษาชั้นอุดมศึกษาที่เอกชนจัดตั้งขึ้นนี้ มีประสิทธิภาพและสอดคล้อง
กับแผนการศึกษาแห่งชาติ จึงสมควรตรากฎหมายว่าด้วยวิทยาลัย
เอกชน